

Tatár Sándor
„PÁR”BESZÉD-RÉSZLET

[**Hang belülről**] Nem ölhetsz meg, én vagyok a jövőd!

- Ígérni mit tudsz?

[**Hb**] Minden nap feljön a Nap (rangrejtve még a borúsakon is), és minden este lenyugszik. Mindig lesznek vizek és utak. Felhők és ilyen-olyan csapadék. S alighanem még nagyon sokáig (amíg te húzod, addig minden bizsonnyal) pázsitfűvek, lósóska, ecetfák, hangyák, természetek, piócák, békák és sok más hasonló.

- ??

[**Hb**] Látom, kevesled.

- Csodálsz?

[**Hb**] Egyfelől nem, másfelől nemcsak csodálom, de (és főként) helytelenítem is.

- Magadról beszélj, vaze. Azt mondtad, te vagy a jövőm, és erre hivatkozva mintegy védett állattá (mért nem mindjárt világörökség-gé?...) nyilvánítottad magad. Szerinted nem járna méz a madzagra?

[**Hb**] Mézem nincs, boc. Viszont tudom, hogy attól, amit mondani tudnék, berágsz.

- Ogottogott. Csak nem azt mondanád, ha mernéd, hogy „Olyan vagyok/leszek, amilyenné alakítasz”?

[**Hb**] Mondtam, hogy vagy dühös leszel vagy szarkasztikus, netán mindkettő.

- Nyertél. Menj te a bűdös múltamba!

[**Hb**] Nana! Összetennéd te mind a négy vétagodat, ha abba a múltba visszaköltözhetnél.

- Hát; ha nem torkolt volna megint ide... De ne tégy úgy, mintha nem tudnád, melyik múltból beszélek.

[**Hb**] Arról, amely egyenesen következett abból, drága struccom, amit a „másikban”, a nem-bűdösben, elmulasztottál. Illetve (helyette) tettél.

- Szeretem, hogy ilyen okos vagy...

.....
Furtonfurt ilyesféleképp csevegünk. Ő fogy (nemigen látszik törődni vele; engem a tehetetlenség még az alapjáratos légszomjnál is jobban fojtogat), én most megálltam a fogyásban (nem tudom, ettől talán most

meg kéne nyugodnom vagy netán még örülnöm is neki; telhetetlen, hálátlan dög lehetek, amiért bosszankodom inkább. *Elfogyini* – csalafinta menekülési projekt lehetett volna...).

MEGVÁSÁROLT VÁTESZ ELSZÓLJA MAGÁT

Ma még a sötét bársony-ég,
de létünk rebben – buborék;
mindabból, mink van, mi marad?
Közönyös, szótlán sivatag-
ként nyel el majd, lásd, az idő
(pogány légy bár avagy hívő)
az idő árján elmerít,
kozmos porral elvegyít
a vak, de örök Rendelés;
ne hidd, hogy azon lenne rés!
S ha hinnéd, folytat majd fiad,
lásd be, hogy éppen annyi vagy,
mit betöltél saját jogon,
kiskapu-leső vándorom!

Én láttam már az Alpokat
(a sorsom még mit tartogat?)
– de népet itten, boldogat
látnom a Végzet mikor ad?!
Csak botorkálunk fénytelen,
mint az elárult értelem,
mint kiket lép vár vagy gödör,
s bűn (vagy büntelenség!) gyötör.
Látom, mily csüggedt vagy, Jövő!
Nem ám, mint lelkes úttörő –
hisz már régi tapasztalat,
hogy egyre csak halasztanak,
mert sürgősebb hol ez, hol az:
kis érdek, nem nagy gondolat.
Ideál?! Bah! Csak torz vigyor,
amely előmlik bármikor

eszes, *felnőtt* ábrázaton
– belőlük' Hazám(?), államom(?).
Ha nincs jövő, hát van faszesz;
plakáton arc – Ki a fasz ez?!
Csak tartsa meg ígéretét
magának; itt csak tévedés
s lépremenés volt bármi hit
(örül, ki falhat párizsit)!

De lenne még a szerelem
(Gúnyolni azt nem engedem!) –
önként és egyenlő felek
egymás karjába dőljenek;
izzadjon kéz, vibrálj, gyomor;
ilyet – bár kín – ki káromol?!
Harcnak bár harc, de győzelem,
ha több lettem, mint ő nekem?!
Hogyha szolgál csak, eszközül,
úgy egyikünk sem üdvözül.
Mily rút az, durván dobni szét
combokat, tépni kombinét,
búzlón böfögni, részegen
– Nem az a cél, hogy szép legyen!?
(Bár nincs köztünk hamvas, naív,
s tán hübb nálunk a macskaszív,
míg élünk, kell romantika;
el nem lehet olvadnia!)

Arany örökség, drága lant!
édesíti, mi hátravan??
Mit dallhatok, balek-rokon,
ha züllik-ropog otthonom,
s fojtva zárul határa rám;
mórest tanít hazám, hazám(!) –
De álmaim én nem hagyom
füstként kiszállni ablakon,
és szűmben céloom lánggal ég
(az osztalék! az osztalék!)